

Projekt Komisji Rewizyjnej RM
Lublin z dnia 5 września 2007 r.
druk nr ...241-1.....
Wpłynął do BRM dnia 14.09.07

UCHWAŁA Nr.....
Rady Miasta Lublin
z dnia.....

**w sprawie skargi p. ----- z dnia 20 czerwca 2007 r. na nieterminowe
załatwienie przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Lublinie sprawy oraz
odmowę wytoczenia przez niego powództwa przeciwko przedsiębiorcy.**

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późniejszymi zmianami) w związku z art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 99, poz. 660) i art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami) Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje:

§1.

Uznaje się za bezzasadną skargę p. ----- z dnia 20 czerwca 2007 r., podtrzymaną pismem z 17 lipca 2007 r. na nieterminowe załatwienie przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Lublinie sprawy oraz odmowę wytoczenia przez niego powództwa przeciwko przedsiębiorcy.

§ 2.

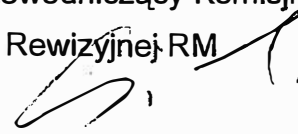
Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Lublin.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miasta Lublin

Piotr Dreher

Przewodniczący Komisji
Rewizyjnej RM

Krzysztof Siczek

UZASADNIENIE

do projektu uchwały w sprawie skargi p. ----- z dnia 20 czerwca 2007 r. na nieterminowe załatwienie przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Lublinie sprawy oraz odmowę wytoczenia przez niego powództwa przeciwko przedsiębiorcy.

Dnia 21 czerwca 2007 r. do Biura Rady Miasta Lublin wpłynęła skarga p. ----- (datowana 20 czerwca 2007 r.) na nieterminowe załatwienie przez Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Lublinie sprawy oraz odmowę wytoczenia przez niego powództwa przeciwko przedsiębiorcy.

Przewodniczący Rady Miasta pismem z dnia 27 czerwca br., znak: BRM-III-0561/18/Rej.117/2007 skargę tę przekazał w trybie art. 232 § 2 kpa do załatwienia Prezydentowi Miasta Lublin. Prezydent Miasta Lublin pismem z dnia 4 lipca br., znak: AK/SW.II.0560/Rej. UM-116/117 /07 udzielił skarżącemu odpowiedzi.

Dnia 17 lipca br. p. ----- złożył pismo, informujące o niezadowoleniu ze sposobu załatwienia sprawy przez Prezydenta Miasta oraz podtrzymał swoją skargę pod adresem Miejskiego Rzecznika Konsumentów. Wystąpienie to Przewodniczący Rady Miasta Lublin pismem z dnia 26 lipca 2007 r., znak: BRM-III-0561/18/Rej.117/2007 przesłał do Prezydenta Miasta Lublin, prosząc o ustosunkowanie się do argumentów skarżącego.

Z wyjaśnień Prezydenta Miasta Lublin wynika, iż Miejski Rzecznik Konsumentów po otrzymaniu (8 września 2006 r.) skargi konsumenckiej p. ----- dot. reklamacji kostiumu damskiego wystosowała wystąpienie do przedsiębiorcy, u którego został zakupiony kostium. Jednakże przedsiębiorca nie był zainteresowany złożonymi propozycjami. Dnia 22 listopada 2006 r. Miejski Rzecznik Konsumentów wystosowała do sprzedawcy kolejne pismo, informując go iż ma obowiązek ustosunkować się do wystąpienia rzecznika. O tym wystąpieniu został również poinformowany skarżący. Od tamtego momentu do 6 czerwca 2007 r. skarżący nie kontaktował się z Rzecznikiem. Dopiero pismem z 6 czerwca 2007 r. poprosił o wytoczenie powództwa cywilnego. Rzecznik pismem z dnia 12 czerwca 2007 r. poinformowała skarżącego, że jego oczekiwania nie zostaną spełnione.

Rzecznik konsumentów nie pełni roli pełnomocnika procesowego. Ma za zadanie udzielać pomocy prawnej poprzez zapewnienie bezpłatnego poradnictwa, a pomoc ta nie może być utożsamiana z wyręczaniem konsumenta w dochodzeniu jego roszczeń. Z tych powodów Pani Rzecznik przyjęła rolę mediatora, a w momencie, gdy mediacje nie przyniosły skutków Pani Rzecznik zaproponowała skarżącemu pomoc w przygotowaniu powództwa.

Rzecznik nie posiada uprawnień, na mocy których mógłby nakazać jakiegokolwiek zachowania jednej lub drugiej stronie umowy. To do konsumenta należy wybór czy zechce dochodzić roszczeń przed sądem, czy zrezygnuje z dalszej drogi. Uprawnienia rzecznika są fakultatywne, a ich niewykorzystanie nie stanowi naruszenia prawa. Nadane mu uprawnienia oskarżyciela publicznego nie są wykorzystywane w codziennej pracy, gdyż do realizacji swoich zadań wykorzystuje instrumenty prawa cywilnego. Dlatego też bezzasadny jest zarzut o odmowie wytoczenia powództwa.

W świetle powyższego skargę uznaje się za bezzasadną.